

Bet. o. Lovf. om Ændr. i L. om Udvidelse af Statens Seruminstitut m. m.

Bestemmelse ikke skulde i tilstrækkelig Grad sikre i saa Henseende, skal man henstille til Ministeren at tage Forholdet op til nærmere Overvejelse.

Endvidere ønsker Flertallet at fremhæve, at der under Forhandlingerne blev nævnt, at der var Læger, navnlig i Tjenestemandstillinger, der virkede i de private Medicinfabrikkers og muligvis ogsaa Apotekers Tjeneste. Flertallet er fuldstændig klar over, at en vis Samvirken mellem Læger og maaske netop Hospitalslæger og Medicinfabrikker og Apoteker er baade ønskelig og nødvendig, men Flertallet er ogsaa blevet paa det rene med, at en saadan Samvirken kan medføre uheldige Forhold, hvis de paagældende Læger bliver økonomisk interesserede i Medicinalproduktionen, og Flertallet skal derfor henstille, om der ikke her er et Forhold, der bør nøjere undersøges, og om det f. Eks. ikke vilde være formaalstjenligt at henlægge dette Forholds Afgørelse til den af Sundhedsministeren nedsatte Kommission angaaende Lægers Retsstilling.

Med Hensyn til de af Flertallet stillede Ændringsforslag ønsker følgende Medlemmer af Flertallet: Borgbjerg, Chr. Hansen, Hølger Larsen, V. S. Petersen, Simonsen og Weygaard at udtale, at man var særdeles tilfreds med Lovforslagets Formulering, saaledes som det blev forelagt af Ministeren, og at man gerne havde set det gennemført uden Ændringer. Selv om Mindretallet derfor anser Ændringsforslag Nr. 4 som en Forringelse af Lovforslaget, er det dog ikke af en saadan Art, at det væsentlig rokker ved det principale i Forslaget, og da Mindretallet helst ser Forslaget fremmet, har man anset det for hensigtsmæssigt at være Medforslagsstillere.

En anden Gruppe af Flertallet (Hedelund, J. C. A. Larsen, Svend Nielsen, Raunkjær og Chr. Søgaard) mener, at Ændringsforslag Nr. 4 bidrager til tydeligere at præcisere, at man kun ønsker, at der gribes ind fra Seruminstitutets Side, naar der foreligger tvingende Omstændigheder, idet vor øverste lægelige Autoritet,

Udvalgenes Betænkninger m. m.

Sundhedsstyrelsen, faar Indflydelse paa Afgørelsen af, om der foreligger saadanne Forhold, som man har anset for nødvendige for Institutts Medvirken.

Et *Mindretal* (Hendriksen, Johannes Lou og C. J. F. Sven) kan ikke medvirke til Gennemførelsen af Lovforslaget. Efter Mindretallets Erfaring virker Statsdrift altid fordyrende. Den Medicin, Forslaget har til Hensigt at billiggøre, vil blive dyrere end om fri Konkurrence hersker, og samtidig vil Loven virke hemmende — ja, mulig endog ødelæggende — paa hele Organoterapiens videnskabelige og tekniske Udvikling herhjemme.

Statsdrift er efter Mindretallets Mening den slettest mulige Vej til det ønskede Resultat, og Forslaget griber paa unødigt og skadelig Vis ind i Erhvervslivet.

At gøre Seruminstitutet til en almindelig Udleveringsanstalt for organoterapeutiske Præparater er en Urimelighed og en Opgave, som ligger ganske udenfor Institutts Rammer, hvorfor Underændringsforslag Nr. 2 stilles.

Udlevering af al Medicin er paa lovformelig Vis løst i Lov Nr. 132 af 29. April 1913 om Apotekervæsenet, §§ 11, 12, 13 og 39.

Gennem et Ændringsforslag til en almindelig Lov at gribe ind i en fundamental Lov for et af vore Erhverv finder Mindretallet urimeligt, saa meget mere som man hverken ved Lovforslagets Fremsættelse eller senere gennem Ændringsforslag har gjort opmærksom paa, at ved dette Lovforslags Gennemførelse ophæves Bestemmelserne i ovennævnte Lovs § 39.

Lovforslagets Hensigt — at skaffe Befolkningen det livsvigtige Leverpræparat frem saa billigt som muligt — kan gennem de af Apotekerforeningen givne bindende Tilsagn løses paa den heldigste Maade, saaledes at Opretholdelsen af Lovforslaget er aldeles overflødig, men da Sundhedsministeren har ønsket at fastholde Lovforslaget, har Mindretallet yderligere stillet to Underændringsforslag, der skal tilsigte i nogen Maade at værgede de private Erhvervsinteresser og saa vidt gørligt fjerne den